

Sygn. akt VII U 563/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Lucyna Łaciak
Protokolant:	apl. rad. Sebastian Kaleta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 maja 2014 r. w W.

sprawy S. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania S. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 1 marca 2011 roku znak: (...) /05 oraz decyzji z dnia 1 marca 2012 roku znak: (...) /05

oddala odwołania

Sygn. akt VII U 563/11

UZASADNIENIE

Ubezpieczona S. G. w dniu 12 kwietnia 2011 r. złożyła za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odwołanie od decyzji z dnia 1 marca 2011 roku, znak: (...) /05 roku dotyczącej waloryzacji emerytury. W uzasadnieniu odwołania wnioskodawczyni podkreślała, iż zgodnie z przepisami ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin oraz przepisów rozporządzeń wykonawczych i ustaw wydanych na tej podstawie, dotyczących m.in. waloryzacji emerytury od 1 marca 2010 r., wysokość przysługującej jej emerytury nauczycielskiej została błędnie wyliczona przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Ubezpieczona podniosła, iż ustalenia organu rentowego w zakresie przysługujących jej kwot świadczeń emerytalnych są dla niej krzywdzące i niezgodne z prawem.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 11 maja 2011 wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy powołał się w uzasadnieniu na przepis art. 88 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz na komunikat Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 9 lutego 2011 r. w sprawie wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2011 r. (M.P.Z 2011 r. Nr 12 poz. 134). Organ rentowy wskazał, iż wskaźnik waloryzacji emerytury w 2011 r. wyniósł 103,10 % ,

a zaskarżoną decyzją organ rentowy wykonał jedynie zapis ustawowy. W świetle powyższego decyzja z dnia 1 marca 2011 r. wydana została w ocenie organu rentowego prawidłowo, a odwołanie ubezpieczonej winno podlegać oddaleniu.

W piśmie z dnia 26 kwietnia 2012 r. skierowanym do Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń, **ubezpieczona** w rozszerzyła **odwołanie, zaskarżając także decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 1 marca 2012 r. znak: (...)/05** dotyczącą wysokości emerytury po waloryzacji przyjętej na 2012 r.

W odpowiedzi na odwołanie od powyższej decyzji, **organ rentowy wniósł w dniu 31 maja 2012 r. o jego oddalenie**. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podkreślił, iż waloryzacja od dnia 1 marca polega na dodaniu do kwoty świadczenia w wysokości przysługującej w dniu 29 lutego 2012 r. kwoty waloryzacji w wysokości 71,00 zł. Oddział wskazał, iż tak zwaloryzowane świadczenie wynosi dla ubezpieczonej 2.747,37 zł począwszy od 1 marca 2012 r. Zdaniem ZUS, zaskarżona decyzja również została wydana prawidłowo, zaś odwołanie S. G. jest niezasadne.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona S. G., urodzona w dniu (...), od dnia 30 sierpnia 1988 roku uprawniona jest do emerytury (k.31 ar. t.I).

Po uzyskaniu uprawnień emerytalnych ubezpieczona kontynuowała zatrudnienie. W związku ze składaniem przez ubezpieczoną kolejnych zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, organ rentowy dokonywał przeliczenia świadczenia emerytalnego ubezpieczonej oraz waloryzował jego wysokość (między innymi - zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu - k.47, 55, 67, 75, 81, 93 ar. t.I, decyzje zmieniające wysokość świadczenia ubezpieczonej – k.49, 57, 59-64, 69-72, 77-80, 83-90, 109, 119-122 ar. t.I).

Ubezpieczona od 1995 roku podważała wyliczenia dokonywane przez ZUS w zakresie wysokości jej emerytury co implikowało między innymi:

- Wyrok Sądu Wojewódzkiego, Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie, Wydział XIV z dnia 10 czerwca 1996 roku (sygn. akt XIV U 438/96), którym oddalono odwołania ubezpieczonej od decyzji dotyczących wysokości podstawy wymiaru emerytury (k.125-128 ar. t.I.) oraz następnie Wyrok Sądu Apelacyjnego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie, Wydział III z dnia 10 października 1996 roku (sygn. akt III Aur 758/96), którym oddalono rewizję od w/w Wyroku Sądu Wojewódzkiego (k.221-226 ar. t.I);
- Wyrok Sądu Wojewódzkiego, Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie, Wydział XIV z dnia 15 stycznia 1998 roku (sygn. akt XIV U 1972/97), którym oddalono odwołanie ubezpieczonej od decyzji dotyczącej przeliczenia emerytury, a następnie Wyrok Sądu Apelacyjnego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie, Wydział III z dnia 6 sierpnia 1998 roku (sygn. akt III AUa 577/98), którym oddalono apelację od w/w Wyroku Sądu Wojewódzkiego (k.337-342 ar. t.I) oraz Postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 25 listopada 1998 roku odrzucające kasację od wyroku z dnia 6 sierpnia 1998 roku (k.361 ar. t.I), które uprawomocniło się w skutek Postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 1999 roku (sygn. akt II UZ 150/98) (k.363-366 ar. t.I.);
- Wyrok Sądu Okręgowego, Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie, Wydział XXI z dnia 6 stycznia 2003 roku (sygn. akt XXI U 975/00), którym oddalono odwołanie ubezpieczonej od decyzji dotyczącej przeliczenia emerytury oraz Wyrok Sądu Apelacyjnego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie, Wydział III z dnia 2 marca 2004 roku (sygn. akt III AUa 358/03), którym oddalono apelację od w/w Wyroku Sądu Okręgowego (k.99, 107-113 ar. t.II) oraz Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2005 roku (sygn. akt II UK 27/05) oddalający kasację ubezpieczonej złożonej względem Wyroku z dnia 2 marca 2004 roku (k.165-174 ar. t.II).

Następnie organ rentowy w dniach 1 marca 2011 oraz 1 marca 2012 r. roku wydał decyzje znak: (...)/05 dotyczące waloryzacji emerytury (k. 241ar. t.II i nast. a.s). Od powyższych decyzji organu rentowego ubezpieczona wniosła odwołanie, co skutkowało inicjacją niniejszego postępowania.

W toku postępowania sądowego przeprowadzona została szczegółowa analiza akt ubezpieczeniowych odwołującej jak też poddano weryfikacji cały materiał złożony przez nią do akt sprawy w postaci obszernych pism procesowych załączników, analiz i wyliczeń.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów znajdujących się w akta sprawy oraz aktach rentowych wnioskodawczynie. Sąd uznał dowody w postaci dokumentacji emerytalno rentowej za bezsporne dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem jako dokumenty urzędowe cechują się one wysokim walorem dowodowym. Sąd podkreśla, że obszerny materiał dowodowy złożony przez ubezpieczoną w toku postępowania do akt sprawy nie zawierał jakichkolwiek nowych informacji skutkujących możliwością odmiennej analizy materiału zgromadzonego już w aktach rentowych. Ponadto Sąd nie uwzględnił w ramach poczynionych ustaleń wyliczeń dokonanych i przedstawionych przez ubezpieczoną albowiem sporządzone one zostały w oderwaniu od obowiązujących przepisów prawa oraz stanowiły jedynie subiektywne stanowisko ubezpieczonej co do wysokości świadczenia jakie rzekomo powinna ona uzyskiwać. Podnieść również należy, że sprawa ubezpieczonej była wielokrotnie weryfikowana w ramach kolejnych postępowań sądowych toczących się od 1995 roku. Uwidacznia to zdaniem Sądu, że składane przez ubezpieczoną odwołania (pomimo wydanych wcześniej orzeczeń) w jakimkolwiek zakresie nie zmierzają do wyegzekwowania realnych praw należnych ubezpieczonej. W ocenie Sądu ubezpieczona wywiodła wadliwe wnioski z obowiązujących przepisów i od 1995 roku działa w błędnym przeświadczeniu o racjonalności swoich roszczeń.

Niezależnie jednak od powyższego w toku przedmiotowej sprawy Sąd z dużą dbałością poddał weryfikacji stanowisko ubezpieczonej i skonfrontował je ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd podkreśla, że bardzo obszerne pisma oraz załączniki składane przez ubezpieczoną w toku sprawy, w sposób znaczący wpłynęły również na tępo rozstrzygnięcia sprawy gdyż ich weryfikacja wymagała znaczących nakładów czasu.

Sąd uznał zgromadzony w sprawie materiał dowodowy za jednoznaczny, nie budzący wątpliwości i wystarczający do wydania orzeczenia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie zważył co następuje:

Odwołania ubezpieczonej S. G. od decyzji organu rentowego z dnia 1 marca 2011 roku, znak: (...) /05, z dnia 1 marca 2012 roku, znak: NE/(...), są niezasadne i podlegają oddaleniu.

Na wstępie rozważań przedmiotowej sprawy należy się odnieść do naczelnej kwestii spornej (podnoszonej przez ubezpieczoną we wszystkich odwołaniach oraz złożonych pismach procesowych) wskazanej w ramach odwołań od decyzji z dnia 1 marca 2011 roku i decyzji z dnia 1 marca 2012 r. (...) /05 – dotyczącej wysokości świadczeń emerytalnych w związku z waloryzacją emerytury - tj. do metody jaką organ rentowy zastosował, na gruncie spornych decyzji, przy wyliczaniu elementów świadczenia emerytalnego wnioskodawczynie (między innymi WWPW). W tym zakresie Sąd z całą stanowczością zauważa, że odwołująca się dokonała niewłaściwej, subiektywnej interpretacji przepisów prawa co doprowadziło do powstania po jej stronie przeświadczenia o wadliwości decyzji wydanych przez organ rentowy.

Zdaniem Sądu Okręgowego niezbędnym na gruncie niniejszej sprawy stało się dokonanie wykładni przepisów mających zastosowanie względem świadczenia odwołującej w celu jednoznacznego uwidocznienia zasad stosowanych do przeliczania wysokości tych świadczeń.

Na wstępie rozważań Sąd Okręgowy podkreśla, iż przez waloryzację, zwaną również indeksacją, należy rozumieć proces przeliczania należności (świadczeń, zobowiązań) pieniężnych, wymuszony zmianą warunków społeczno-ekonomicznych, najczęściej inflacją. W znaczeniu ekonomicznym waloryzacja oznacza przerachowanie należności ustalonych w danej jednostce monetarnej na inną wartość. Z kolei w ujęciu prawniczym podkreślić należy, że proces zmiany wartości świadczeń dokonuje się przez kształtowanie odpowiednich mechanizmów prawnych. Na gruncie ubezpieczeń społecznych funkcjonuje również pojęcie tzw. rewaloryzacji oznaczające działania ustawodawcy, których

istotą jest dostosowanie ustalonych w przeszłości świadczeń emerytalnych i rentowych do aktualnego poziomu płac lub kosztów utrzymania (T. Zieliński, Ubezpieczenie..., op. cit., s. 196-197). Celem przeprowadzenia rewaloryzacji jest podwyższenie świadczeń z tzw. starych portfeli i zbliżenie ich do kwot świadczeń bieżąco przyznawanych (M. Brojewski, Rewaloryzacja..., op. cit., s. 37). Sąd Okręgowy podziela powyższe tezy wskazując, iż wynikające z nich treści odnoszą się do sytuacji ubezpieczonej.

W przedmiotowej sprawie zastosowanie znajduje art. 88 ust.1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku (dla decyzji z dnia 1 marca 2011 r.). Waloryzacja zgodnie z wskazaną podstawą prawną polega na pomnożeniu kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji (ust.2). Tym samym waloryzacja w rozumieniu powołanego art. 88 oznacza mechanizm zwiększania nominalnej wysokości świadczeń emerytalno-rentowych z uwagi na deprecjację ich wartości realnej. Należy przy tym zauważyć, że indeksowana jest zarówno kwota świadczenia, jak i podstawa wymiaru. Ustawa przewiduje ponadto waloryzację składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego (art. 25) oraz waloryzację kapitału początkowego (art.173 ust.4-5). Wspomniani wskaźniki waloryzacji świadczeń emerytalno-rentowych obowiązujący: od dnia 1 marca 2009 roku określony został (na podstawie art.3 pkt 4 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 roku o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Dz. U. z 2009 roku, Nr 10, poz. 133) w komunikacie Ministra Pracy i Polityki Społecznej i w roku 2011 wynosił 103,10%, (co wynika z komunikatu MPiPS z dnia 9 lutego 2011 r. w sprawie wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2011 r. z (M.P z 2011 r. Nr 12 poz.134).

Przenosząc powyższą analizę prawną na grunt niniejszej sprawy Sąd Okręgowy dokonał, w oparciu o powołane przepisy oraz zgromadzony materiał dowodowy, szczegółowej analizy wydawanej przez organ rentowy decyzji z dnia 1 marca 2011 r., znak: (...) /05 badając ją pod względem prawidłowości wydania zarówno w zakresie formalnym jak też materialnym. W tym przedmiocie Sąd zważył, iż sporna decyzja organu rentowego wydana została w sposób prawidłowy zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2011 r. tj. 2.595,90 zł przez wskaźnik waloryzacji 103,10 %. Wysokość emerytury po waloryzacji wynosiła zatem jak prawidłowo ustalił organ rentowy 2.676,37 zł począwszy od dnia 1 marca 2011 r., Tym samym w związku z koniecznością ustawowej rewaloryzacji świadczeń rentowo-emerytalnych Zakład Ubezpieczeń Społecznych działając w ramach i granicach prawa wydał prawidłową decyzję z dnia 1 marca 2011 r. znak: (...) /05.

Natomiast odnosząc się do kwestii dotyczącej odwołania od decyzji z dnia 1 marca 2012 r. znak: (...) /05 Sąd Okręgowy zważył, że jest ono bezzasadne i podlega oddaleniu. Sąd Okręgowy zważył, iż stosownie do przepisu art. 4 ust.1 Ustawy z dnia 13 stycznia 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 roku, poz.118) zasada waloryzacji uległa istotnej zmianie. W 2012 roku waloryzacja polega bowiem na dodaniu do kwoty świadczenia, w wysokości przysługującej w dniu 29 lutego 2012 roku, kwoty waloryzacji w wysokości 71,00 złotych, natomiast zgodnie z ust. 2 wskazanego art. 4 waloryzacja podstawy wymiaru świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych polega na pomnożeniu podstawy wymiaru świadczenia przez wskaźnik stanowiący iloraz zwaloryzowanej kwoty świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i kwoty tego świadczenia ustalonej na dzień poprzedzający termin waloryzacji. Jak wynika ponadto z art. 7 pkt. 1 tej Ustawy - w roku 2012 r. w zakresie uregulowanym w art. 4 nie stosuje się wskazanego wyżej art. 88 Ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co w jednoznaczny sposób wskazuje na odstąpienie przez ustawodawcę od waloryzacji procentowej w 2012 r. Należy więc podzielić stanowisko organu rentowego sformułowane w odpowiedzi na odwołanie, że zaskarżoną decyzją organ rentowy wykonał jedynie zapis ustawowy. Sąd Okręgowy natomiast jako organ odwoławczy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych rozpoznając wniesione odwołanie ma obowiązek stosować obowiązujące przepisy prawa i dopóki przepisy te nie zostaną zmienione przez ustawodawcę albo jak w niniejszej sprawie zakwestionowane przez Trybunał Konstytucyjny jako niezgodne z Konstytucją – przepisy te stanowią podstawę do wydania orzeczenia w sprawie.

Podkreślić należy, iż odwołującej nie przysługuje prawo do podwyższenia emerytury w stosunku do emerytury ustalonej na podstawie decyzji organu rentowego, albowiem ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji

emerytur i rent (Dz. U. Nr. 100, poz. 450 pozbawiała tego rodzaju wzrostu świadczenia osoby pobierając emerytury lub renty przed datą wejścia jej w życie tj. przed 15 listopada 1991 r.

W ocenie Sądu Okręgowego wyliczenia wysokości emerytury wnioskodawczyni, były już przedmiotem kontroli sądowej zakończonej prawomocnymi wyrokami. Wyliczenia wysokości emerytur związanych z dokumentowanym stażem pracy oraz waloryzacje wysokości świadczeń emerytalnych były przeprowadzone przez organ rentowy prawidłowo, w oparciu o obowiązujące przepisy prawa.

Dlatego też mając na uwadze wszystkie powyższe elementy Sąd na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.